

Du bærer din fortid

Søren Birch

Tekst: Benedicte Præstholt

S
A

mf

1. Du bæ - rer din for - tid i land - ska - bets mær - ker, du fu - re - de Dan - mark, vi syn - ger din sang og
2. For hvert af de spor, vi har sat på dit an - sigt, der fin - des der spørgs - mål og vis - dom og sag. Om
3. Men glem - te vi nu i en som - mer - nats san - ge, at gal - ska - ben fin - des i ver - den som før, og
4. Hvad frem - ti - den brin - ger dig, Dan - mark, er u - vist, men vis os dit an - sigt og det, vi har lært. Så

T
B

mf

sid - der på vol - de - nes grøn - ne i so - len, hvor kri - ge om lan - det blev kæm - pet en - gang. Da
græn - ser - nes lin - jer, om ret - ten og mag - ten, om tvan - gen, der frem - el - sker mis - tro og nag. De
drøm - te Eu - ro - pa om men - ne - skets god - hed, om pa - ra - dis - fre - den, hvor is - kul - den tør, så
tør vi at stå, hvor det sik - re slår rev - ner, så tør vi at prø - ve, om end det er svært: Tål -

våb - ne - ne gjor - de de dø - des bri - ga - de så sør - ge - ligt tal - rig, mens da - gen blev lang.
lær - te os lang - somt at le - ve på fri - hed med lig - hed og stem - me for stærk og for svag.
våg - ner vi brat med for - bløf - fe - de øj - ne, når våb - ne - ne dræ - ber og stem - mer - ne dør.
mo - digt at tæn - ke og ta - le for fri - hed og sta - dig at kæm - pe for det, vi har kært.